

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w niniejszej sprawie w dniu 30 stycznia 2018 roku powód J. S. wystąpił z żądaniem zapłaty odszkodowania w kwocie 224.000 zł przez pozwanych, których oznaczył jako Skarb Państwa – Sąd Najwyższy, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi i Prokuraturę Okręgową w Łodzi oraz A. A..

W uzasadnieniu pozwu powód oświadczył, że pozwani dopuścili się nadużycia prawa na szkodę powoda w sprawach karnych, które toczyły się z udziałem powoda, tj. do fałszywego oskarżenia powoda w sprawie prowadzonej w pierwszej instancji przed Sądem Okręgowym w Łodzi o sygn. akt IV K 114/01 oraz do odmowy wszczęcia dochodzenia za rzekome przestępstwa popełnione na szkodę powoda przez prokuratora Prokuratury Rejonowej Ł., co miało nastąpić poprzez sformułowanie opartego na fałszywych twierdzeniach aktu oskarżenia w wyżej wskazanej sprawie karnej. Powód zarzucił także Sądowi Najwyższemu nieprawidłowości związane z odmową przyjęcia do rozpoznania jego wniosku o wznowienie postępowania w wyżej wskazanej sprawie karnej.

(pozew k. 3-4)

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2018 roku odrzucono pozew w stosunku do A. A.. Odpis postanowienia doręczono powodowi, który postanowienia tego nie zaskarżył w ustawowym terminie.

(postanowienie k. 60, potwierdzenie doręczenia k. 67)

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratorię Generalną RP wniosł o oddalenie powództwa, podnosząc m.in. zarzut przedawnienia roszczenia.

(odpowiedź na pozew k. 32-36)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. jest osobą odbywającą karę pozbawienia wolności.

(okoliczność niesporna)

J. S. wymierzono karę na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 grudnia 2002 roku, sygn. akt II AKa 202/02 (sygnatura akt Sądu Okręgowego w Łodzi jako sądu I instancji – IV K 114/01).

Zarządzeniem z dnia 28 lutego 2017 roku (sygn. akt II KO 40/16) Przewodniczący Wydziału II Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku J. S. o wznowienie postępowania w wyżej wskazanej sprawie.

(okoliczność niesporna, prawomocny wyrok przywołany w zarządzeniu SN z k. 40)

Prawomocnym postanowieniem z dnia 10 października 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VII Kp 58/17, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi utrzymał w mocy zaskarżone przez J. S. postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej Ł. z dnia 6 grudnia 2016 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia o mające mieć miejsce w dniu 23 marca 2001 roku znieważenie i zniesławienie J. S. przez oskarżenie go o czyny, których nie popełnił.

(załączone akta sprawy VII Kp 58/17: postanowienie k. 20)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powód w sprawie niniejszej dochodził zapłaty odszkodowania – twierdząc, że doszło do wyrządzenia mu szkody z uwagi na niezgodne z prawem działanie organów władzy publicznej.

Należy wobec tego stwierdzić, że zgodnie z treścią art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Ponadto, zgodnie z treścią art. 417¹ § 2 k.c., jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji jej naprawienia można żądać dopiero po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Stwierdzić wobec tego należy, że powód nie przedstawił i nie wykazał zaistnienia okoliczności faktycznych, które pozwalałyby na przyjęcie, że doszło w stosunku do niego do niezgodnego z prawem wykonywania władzy publicznej. Stanowisko powoda sprowadza się w istocie do konsekwentnego negowania i kwestionowania treści prawomocnych wyroków wydanych w stosunku do niego w wyżej przywołanej sprawie karnej, prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Łodzi i Sądem Apelacyjnym w Łodzi. Wyroki te, jako prawomocne i nigdy nie uchylone, są wiążące dla sądu rozpoznającego sprawę niniejszą, co czyni niedopuszczalnym badanie przez sąd w niniejszej sprawie cywilnej szczegółowych zarzutów powoda (choćby tych przedstawionych na rozprawie – protokół rozprawy z dnia 26 lutego 2019 roku od 1 do 22 minuty) co do błędnej oceny materiału dowodowego w wyżej wskazanej sprawie karnej, której miał się dopuścić oskarżyciel publiczny (prokurator) wnosząc akt oskarżenia w tej sprawie a następnie sądy dwóch instancji. Powód nie powołał się na żadne orzeczenie sądowe, który uchylałoby wyżej wskazane, obecnie prawomocne wyroki wydane przez sądy dwóch instancji w postępowaniu karnym lub stwierdzało niezgodność z prawem tych wyroków. Z analogicznych względów, tj. wobec prawomocności wyżej przywołanego postanowienia SR dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydanego w sprawie VII Kp 58/17, nie jest obecnie możliwe ani dopuszczalne badanie w sprawie cywilnej zasadności prawomocnej odmowy wszczęcia dochodzenia w sprawie ścigania z oskarżenia publicznego rzekomego przestępstwa popełnionego przeciwko powodowi przez prokuratora, który złożył akt oskarżenia w sprawie IV K 114/01.

Z kolei zarzuty powoda dotyczące czynności w postępowaniu przed Sądem Najwyższym toczącym się w przedmiocie jego wniosku o wznowienie postępowania karnego w wyżej wskazanej sprawie pozostają gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami – powód nie wykazał naruszenia w stosunku do niego jakichkolwiek przepisów K.p.k. Dodać należy, że powód nie zaskarżył zarządzenia o odmowie przyjęcia do rozpoznania jego wniosku o wznowienie postępowania karnego (k. 40) i nie powołał się na jakiegokolwiek orzeczenie sądowe, które stwierdzałoby niezgodność z prawem tego zarządzenia.

Powód nie udowodnił także zajścia w stosunku do niego jakiegokolwiek innego niezgodnego z prawem wykonywania władzy publicznej przez organy lub funkcjonariuszy pozwanego Skarbu Państwa.

Wobec powyższego, powództwo J. S. podlegało oddaleniu – także i dlatego, że powód nie wykazał, aby w wyniku opisanych przez niego rzekomych naruszeń prawa przez organy władzy publicznej doznał szkody majątkowej lub uszczerbku w swoich dobrach osobistych. Podzielić należy także zarzut strony pozwanej co do tego, że w zakresie ewentualnych szkód powoda, które nastąpiły na ponad 3 lata przed złożeniem pozwu w niniejszej sprawie (tj. przed dniem 30 stycznia 2015 roku), roszczenia powoda są także przedawnione, stosownie do treści art. 442¹ § 1 k.c.

Na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążenia powoda kosztami procesu, gdyż jest on osobą pozbawioną wolności i nieuzyskującą dochodów.